

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, zastoupený prof. JUDr. Janem Křížem, advokátem, Kříž a partneři s.r.o., se sídlem Dlouhá 13, Praha 1, za účasti: **Zdeněk – Sun s.r.o.**, se sídlem Kollárova 1229, Veselí nad Moravou, zastoupená JUDr. Pavlem Gazárkem, advokátem, se sídlem Blatnice pod Svatým Antonínkem 462, o žalobě proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 31. 12. 2010, č. j. 13916-26/2010-ERU,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší státní zástupce (dále jen „žalobce“) se z důvodu shledání závažného veřejného zájmu domáhal zrušení rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „žalovaný“) ze dne 31. 12. 2010, č. j. 13916-26/2010-ERU, o udělení licence č. 111018048, kterým byla společnosti Zdeněk – Sun s.r.o. udělena licence na výrobu elektřiny na dobu 25 let ode dne vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti. Žalobce odůvodnil podání žaloby tím, že pro vydání napadeného rozhodnutí nebyly splněny všechny podmínky podle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů.

Krajský soud se žalobou zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení, neboť pouze v tomto případě může být žaloba soudem meritorně projednána.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

V průběhu řízení o žalobě žalovaný dne 17.1.2014, pod č.j. 13916-39/2010-ERU, vydal rozhodnutí podle § 100 a § 102 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, kterým rozhodl tak, že společnosti Zdeněk – Sun s.r.o., udělil licenci č. 111018048 na výrobu elektřiny, s účinky rozhodnutí ode dne 31.12.2010, který je rovněž datem vzniku oprávnění k licencované činnosti, a samostatným výrokem původní žalobou napadené rozhodnutí o udělení licence ze dne 31.12.2010, č.j. 13916-26/2010-ERU, zrušil.

V souvislosti s výrokem, kterým žalovaný původní žalobou napadené rozhodnutí o udělení licence zrušil, soud poznamenává, že tento výrok je přinejmenším nadbytečným, neboť ke zrušení rozhodnutí ze dne 31.12.2010, č.j. 13916-26/2010-ERU, dochází ke dni právní moci rozhodnutí žalovaného dne 17.1.2014, pod č.j. 13916-39/2010-ERU, a to ze zákona.

Podle § 102 odst. 9 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), novým rozhodnutím vydaným podle § 100 nebo § 101 písm. a) se původní rozhodnutí ruší; o tomto následku budou účastníci poučeni v písemném vyhotovení rozhodnutí; ustanovení § 99 platí obdobně. V ostatních případech nové rozhodnutí brání vykonatelnosti nebo jiným právním účinkům původního rozhodnutí; nejsou-li účinky nového rozhodnutí zřejmé z jeho obsahu, určí vliv na vykonatelnost nebo jiné právní účinky původního rozhodnutí správní orgán.

Vydáním nového rozhodnutí v obnoveném řízení tedy dochází k tomu, že se původní rozhodnutí ruší, a to ze zákona. Ke zrušení původního rozhodnutí tedy dochází *ex lege*, nikoliv výrokem nového rozhodnutí správního orgánu. Ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí tedy došlo *ex lege* právní mocí rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2014, pod č.j. 13916-39/2010-ERU, ve znění opravného usnesení žalovaného ze dne 27.2.2014, sp.zn. LIC-13916/2010-ERU, č.j. 13916-45/2010-ERU.

Za situace, kdy bylo žalobou napadené rozhodnutí ze zákona zrušeno, není splněna jedna ze základních podmínek řízení – není zde rozhodnutí, které by bylo možno přezkoumat.

Soud proto návrh podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Soud považuje za vhodné zdůraznit, že odmítnutí žaloby nijak neovlivní možnost uplatnění dozorčích prostředků ve vztahu k novému rozhodnutí žalovaného. Pokud by došlo ke zrušení nového rozhodnutí, věc se vrátí do fáze obnoveného řízení o žádosti. Tím, že řízení o licenci žalobce bylo pravomocně obnoveno, není „obživnutí“ původního správního rozhodnutí žalovaného (ze dne 31.12.2010, č.j. 13916-26/2010-ERU) možné.

Ze znění správního řádu nelze podle zdejšího soudu dovodit opačný názor. Není zde žádné aplikační nejasnosti či mezery v zákoně, kterou by snad bylo nutno interpretaci vyplnit či překlénout; naopak v nyní projednávané věci by závěr o možnosti „obživení“ původního žalobou napadeného rozhodnutí byl podle zdejšího soudu v rozporu s výslovnou dikcí zákonodárce a úpravu provedenou zákonodárcem by popíral; taková úvaha soudu by byla v rozporu s principem dělby moci jako principem demokratického právního státu, kdy je na zákonodárci, aby případně pravidlo o „obživení“ rozhodnutí zrušených ze zákona podle § 102 odst. 9 správního řádu stanovil.

Závěr zdejšího soudu koresponduje též se závěry judikatury správních soudů, kdy se na posuzovanou věc nejlépe uplatní závěr usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 9. 1998 ve věci sp.zn. 6 A 30/96, vyslovený ve vztahu k § 64 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, který obsahoval stejné pravidlo jako výše citovaný § 102 odst. 9 správního řádu. Podle Vrchního soudu v Praze je zrušení původního rozhodnutí vydáním nového rozhodnutí ve věci v řízení obnoveném skutečností nevratnou. Původní rozhodnutí tedy zůstává provždy zrušeno, „neobživne“ ani tehdy, jestliže nové rozhodnutí jej nahrazující bude - například užitím nápravných prostředků dozorčího práva (ale třeba i výrokem správního soudu) - samo také zrušeno. S tímto právním závěrem se zdejší soud ztotožňuje.

Soud považuje za vhodné zdůraznit, že jako fakticky soud I. stupně je povinen konzistentní, logický a další judikaturou správních soudů nezpochybněný právní závěr judikatury soudu vyššího stupně, se sjednocujícím úkolem ve vztahu k judikatuře soudů I. stupně, respektovat; naopak přesvědčivé důvody pro zaujetí opačného a ve vztahu k judikatuře Vrchního soudu v Praze rozporného právního závěru neshledal. Podle jeho názoru nelze opačný názor dovodit ani z nabízející se paralely charakteru přezkumného řízení ve smyslu § 94an. správního řádu se soudním řízením správním, neboť by tím bylo popřeno citované ustanovení § 102 odst. 9 správního řádu. Ostatně vyslovit takové důvody by případně náleželo soudu vyššího stupně - „[r]ozhodnutí vrcholných soudů, jakkoliv nemají precedenční účinky, je třeba respektovat v případech, kdy soud posuzuje skutkově i právně analogickou věc...“ (cit z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2008, ve věci sp.zn. 8 As 31/2008).

V intencích judikatury Nejvyššího správního soudu tedy zdejší soud neshledal komplexní, racionální a transparentní konkurující důvody pro to, aby odmítl akceptovat výše citovaný závěr Vrchního soudu v Praze (viz rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č.j. 16 Kss 6/2012-114).

Poukazoval-li pak žalobce na možné nesprávné postupy a prodlužování řízení žalovaným, které vedlo v konečném důsledku k vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2014, pod č.j. 13916-39/2010-ERU, ve znění opravného usnesení žalovaného ze dne 27.2.2014, sp.zn. LIC-13916/2010-ERU, č.j. 13916-45/2010-ERU, a tím k „odstranění žalobou napadeného rozhodnutí“, soud k tomu uvádí, že citované

rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, není předmětem posouzení v nyní projednávané věci; zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2014, pod č.j. 13916-39/2010-ERU, ve znění opravného usnesení žalovaného ze dne 27.2.2014, sp.zn. LIC-13916/2010-ERU, č.j. 13916-45/2010-ERU, pak může být posuzována v důsledku aktivace dozorčích prostředků ve smyslu platné právní úpravy.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že žalobce je podle § 11 odst. 2 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, od soudního poplatku osvobozen, soud nerozhodl o vrácení soudního poplatku ve smyslu § 10 odst. 3 věty třetí citovaného zákona.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. května 2014

David Raus, v.r.
předseda senátu